

Και φι-λοσοφούμε γύρω από τους τάφους, αλλά, μόλις απομακρυνθούμε...

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:cretalive.gr

Όταν, πάλι, ένας άνδρας και μια γυναίκα πα-ντρεύονται, υπογράφουν συχνά ένα συμβόλαιο, με το οποίο ρυθμίζουν από πριν την τύχη της παρουσίας τους σε περίπτωση θανάτου του ενός ή του άλλου: «Αν ο σύζυγος πεθάνει πριν από τη σύζυγο, θα γίνει τούτο. Αν η σύζυγος πεθάνει πριν από το σύζυγο, θα γίνει τούτο και τούτο». Καλά-καλά δεν γνωρίστη-καν ακόμα, καλά-καλά τη ζωή τους δεν άρχισαν, και το θάνατο σκέφτονται. Πολλές φορές, μάλιστα, το συμ-βόλαιο αναφέρει τι θα γίνει, αν πεθάνει το παιδί, που θα γεννήσουν: «Αν το παιδί, που θα γεννηθεί, πεθά-νει, θα γίνει αυτό κι αυτό». Ακόμα δεν φάνηκε ο από-γονος, και εκδόθηκε η απόφαση του θανάτου του!

Τί θέλω να πω με όλα αυτά; Ότι, πηγαίνοντας στο συμβολαιογραφείο για τη σύνταξη ενός συμβολαίου, ο καθένας γνωρίζει πως ο θάνατος θα επισκεφθεί κά-ποια στιγμή τον ίδιο ή έναν δικό του άνθρωπο. Το θε-ωρεί απόλυτα φυσιολογικό και αναπόφευκτο. Όταν, όμως, έρθει ο θάνατος, ξεχνάει όσα έγραψε και άλλα λέει. “Έπρεπε να πάθω εγώ τέτοιο πράγμα;”, φωνά-ζει με θρήνους και αναστεναγμούς ο άντρας που χή-ρεψε. “Περίμενα να με βρει τέτοια συμφορά και να χάσω τη γυναίκα μου;”. Τί λες, άνθρωπέ μου; Όταν ήσounα, ή μάλλον νόμιζες πως ήσounα, μακριά

από το θάνατο, ήξερες καλά τους φυσικούς νόμους· τώρα που έπαθες τη συμφορά, τους ξέχασες; Ίσως να πήρε ο Θεός τη γυναίκα σου, επειδή θέλει να σε οδηγήσει στην εγκράτεια, επειδή σε θεωρεί ικανό για μεγαλύ-τερους αγώνες, για ανώτερη πνευματική ζωή, και γι' αυτό σε ελευθέρωσε από τον συζυγικό δεσμό.

Κι εσύ πάλι, η γυναίκα, που έχασες τον άντρα σου, γιατί κλαις; Μήπως επειδή έχασες τον προστάτη σου κι έμεινες έρημη στον κόσμο; Ποτέ μην πεις κάτι τέ-τοιο. Γιατί δεν έχασες το Θεό, που είναι ο πραγματι-κός προστάτης όλων μας. Αφού έχεις βοηθό το Θεό, δεν έχεις ανάγκη από κανέναν άλλο. Μήπως, και όταν ζούσε ο άντρας σου, ο Θεός δεν ήταν που σας τα έδι-νε όλα; Αυτό να σκέφτεσαι και να λες, όπως ο Δαβίδ: «Ο Κύριος είναι το φως μου και ο σωτήρας μου, ποι-όν θα φοβηθώ; Ο Κύριος είναι ο υπερασπιστής της ζωής μου, τί θα με κάνει να δειλιάσω;» (Ψαλμ. 26:1). Τώρα πια Αυτός, «ο πατέρας των ορφανών και συ-μπαραστάτης των χηρών» (Ψαλμ. 67:6), θα φροντίζει για σένα περισσότερο απ' όσο φρόντιζε πριν.

Βλέπεις, λοιπόν, ένα συγγενή σου να φεύγει απ' αυτόν τον κόσμο; Μην τρομάζεις, μη θρηνείς, μη συ-ντρίβεσαι. Συγκεντρώσου στον εαυτό σου, εξέτασε τη συνείδησή σου και σκέψου ότι σε λίγο καιρό σε περι-μένει κι εσένα το ίδιο τέλος.

“Μα ο νεκρός”, θα μου πεις, “σαπίζει, γίνεται σκό-νη”. Ακριβώς γι' αυτό πρέπει να χαίρεσαι περισσό-τερο. Όταν θέλει κανείς να ξαναχτίσει ένα σπίτι, που πάλιωσε και έγινε ετοιμόρροπο, αφού πρώτα βγάλει τους ενοίκους, το κατεδαφίζει και το φτιάχνει πιο καλό. Και όταν γίνεται αυτό, οι ένοικοι δεν λυπούνται, επειδή βγήκαν από το παλιό σπίτι, αλλά μάλλον ευχα-ριστημένοι είναι. Δεν τους νοιάζει, βλέπεις, για την κατεδάφιση, που βλέπουν με τα μάτια τους, γιατί συλ-λογίζονται τη νέα και ωραία οικοδομή, που θα ανεγερθεί, κι ας μην τη βλέπουν ακόμα.

Το ίδιο κάνει και ο Θεός. Όταν πρόκειται να δια-λύσει το σώμα μας, βγάζει πρώτα την ψυχή, που κα-τοικεί μέσα σ' αυτό, όπως θα την έβγαζε από ένα πα-λιό και ετοιμόρροπο σπίτι, για να την εγκαταστήσει πάλι με μεγαλύτερη δόξα στο νέο σπίτι, που θα οικο-δομήσει. Και ο Αδάμ, όταν δημιουργήθηκε, δεν είδε ότι πλάστηκε από χώμα. Ο Θεός, δηλαδή, δεν έπλασε την ψυχή πρώτη, για να μη δει τη δημιουργία του σώ-ματος. Γι' αυτό η ψυχή δεν γνώριζε την ευτέλεια του σώματος. Όταν, όμως, γίνει η κοινή ανάσταση, τότε η ψυχή θα βρεθεί σ' ένα νέο άφθαρτο σώμα, όχι πια στο παλιό χωματίνο ένδυμά της.

Ο νεκρός, κι αν δεν βλέπει τον εαυτό του, βλέπει όμως εκείνους που πέθαναν πιο μπροστά να γίνονται σκόνη, και διδάσκεται πολλά. Για κοίτα πόσο μαζε-μένοι και συγκρατημένοι είναι μπροστά στους νεκρούς ακόμα και οι πιο περήφανοι, ακόμα και οι πιο απόκοτοι άνθρωποι! Ακούγεται η λέξη “θάνατος”, και η καρδιά όλων σπαρταράει από το φόβο. Και φι-λοσοφούμε γύρω από τους τάφους και

σκεφτόμαστε που καταλήγουμε και φλυαρούμε για τη ματαιότητα των εγκοσμίων, αλλά, μόλις απομακρυνθούμε, ξεχνάμε την ευτέλειά μας. Να, για παράδειγμα, όταν βρεθεί κανείς στην κηδεία ενός φίλου του, γυρίζει στο δι-πλανό του και του λέει λόγια σαν και τούτα: “Αλήθεια, πόσο ταλαίπωροι είμαστε! Πόσο ασήμαντη είναι η ζωή μας! Τί γινόμαστε, άραγε, μετά το θάνατο; Αυτό πρέπει να σκεφτόμαστε και να μην κακολογούμε, να μην αδικούμε, να μην μνησικακού με...”. Φαίνεται να μιλάει με τόση ειλικρίνεια, ώστε, καθώς τον ακούς, δεν αμφιβάλλεις ότι την ίδια κιόλας στιγμή θ’ απαρ-νηθεί ολότελα την κακία του και θ’ αρχίσει να ζει ενά-ρετα. Μα, αλίμονο, μετά την κηδεία θα ξεχάσει και το φόβο του και τα λόγια του, και θα συνεχίσει να ζει στην αμαρτία, όπως πρώτα.

Αγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr